



Zendingsberichten voor kinderen

Tweede kwartaal 2024

Euro-Azië Divisie

AdventistMission.org

Jij bent speciaal

Rusland, 6 april

Sasha

Laat in de avond glipte de 9-jarige Sasha haar huis in. Ze woonde in een stad die precies op de poolcirkel ligt. De hele dag had ze lekker gespeeld in de koude sneeuw en nu wilde ze weer een beetje warm worden. Ook was het bijna bedtijd voor haar.

Toen Sasha de hal instapte, hoorde ze een stem die tegen haar sprak. De stem was geen echte stem zoals wanneer iemand tegen je praat: Sasha hoorde de stem in haar hoofd, bijna alsof haar iets te binnen schoot.

‘Jij bent speciaal’, zei een warme, vriendelijke stem. Hoezo was zij speciaal? Omdat ze helemaal in het topje van Rusland woonde, in het gebied Jamal dat ‘einde van de wereld’ betekent? Het leek echt alsof ze aan het einde van de wereld woonde, zo bovenop de wereldbol.

Of was ze speciaal omdat ze afstamde van een groep inheemse mensen, genaamd ‘de Khanty’? Wereldwijd horen slechts 31000 mensen bij die groep en zij was één van hen. Sasha wist niet precies waarom zij nou zo bijzonder was. Toch vond ze het leuk wat de stem zei. Ze werd helemaal warm van binnen.

Tot Sasha in de problemen raakte. Op school waren andere kinderen gemeen tegen haar. Thuis begon haar oudere zus, Olga, steeds meer alcohol te drinken. Zo ook haar vader en moeder. Het was helemaal niet leuk meer naar school te gaan of thuis te zijn.

Sasha vroeg zich af of ze nou wel echt zo speciaal was. Ook vroeg ze zich af waarom mensen eigenlijk bestaan. Op de televisie hoorde ze een vrouw zeggen dat mensen leven om kinderen te krijgen. Dat vond ze onzin, dus vroeg ze het aan haar moeder. ‘Waarom leven we?’, zei ze.

Moeder gaf hetzelfde antwoord als de mevrouw op de televisie. ‘We leven om kinderen te krijgen’, zei ze. Nog steeds vond Sasha dat nergens op slaan. Een paar jaren gingen voorbij en Sasha bleef zich afvragen waarom mensen bestaan.

Toen leerde ze een nieuw meisje kennen, Alyona. Alyona was Sasha’s grote voorbeeld: ze was altijd zo blij. Als ze lachte, verlichtte ze de hele kamer met haar glimlach. Sasha wilde net zo blij zijn als Alyona. Helemaal toen ze hoorde dat Alyona geen leuk leven had en toch blij kon zijn. Alyona kende haar ouders niet. Jarenlang had ze in een weeshuis gewoond. Tot een adventistisch gezin haar in huis had genomen.

Alyona stelde Sasha voor aan haar familie. Sasha was dol op het gezin. Ze gaven haar het gevoel er echt bij te horen. Ze hielden van haar en leerden haar over God. Door de familie kwam Sasha te weten dat mensen bestaan omdat God hen heeft gemaakt. Nu begreep ze waarom zij bijzonder was: God had haar gemaakt.

Sasha is nu blijer dan ooit tevoren. Ze weet wat haar bijzonder maakt. Ze is een kind van God. ‘Ik leef voor God’, zei ze.

In dit kwartaal gebruiken we de dertiende sabbatcollecte om een centrum te openen in Sasha’s woonplaats, Salekhard, in Noord-Rusland. Daar kunnen kinderen en volwassenen God leren kennen. Hij vindt ieder mens heel speciaal. Dank je wel dat je veel wilt geven op 29 juni.

Problemen verdwijnen als je bidt

Rusland, 13 april

Daniil

In het noorden van Rusland leek het voor de elfjarige Daniil wel een eeuwigheid te duren voordat hij door zijn wiskundesommen was en de computer af kon sluiten. Op alle vragen had hij nu een antwoord....op één na. Wat een vreselijk lastige som was dat.

Daniil probeerde de som eerst op de ene manier op te lossen. Dat lukte niet. Daarna probeerde hij een andere manier. Ook dat werkte niet. Hij was nu al tien minuten bezig. Zijn ogen stonden verdrietig. Zijn hoofd was gebogen. Hij was het zat bij de computer te zitten.

Uiteindelijk stond hij op en liep de woonkamer in. Zijn vader zat op de bank, zijn vingers vlogen over zijn telefoon om iemand een berichtje te sturen. 'Papa, ik kom er niet uit met wiskunde', zei hij. Zijn vader liep achter hem aan naar de computer. Daniil liet hem de wiskundesom zien. Zijn vader tuurde naar het scherm. Hij beet op zijn lip. Hij kwam er ook niet uit. Hij had wel een idee.

'Laten we ervoor bidden', stelde hij voor. 'God kan dit probleem oplossen. Hij helpt je, absoluut!'. Vader boog zijn hoofd en sloot zijn ogen. Daniil deed hetzelfde. 'Lieve God', bad vader, 'Dank U dat U altijd bij ons bent. U weet dat Daniil deze wiskundesom moet oplossen. Wij komen er niet uit, U weet alles. Help ons alstublieft. Amen.'

Vader opende zijn ogen en keek weer recht vooruit. Daniil volgde zijn voorbeeld. Daarna keek hij weer naar de wiskundesom op het scherm. 'Ooh, wacht!', riep hij. 'Misschien moet het zo!' Hij typte iets en kijkt eens, de som was opgelost! 'Zie je, ik zei toch dat God je helpt', zei vader lachend.

Daniil lachte van oor tot oor. Wat was hij blij en opgelucht! 'Hoeraaaaa!', riep hij uit.

Twee dagen later kwam Daniil weer niet uit een wiskundesom. Hij probeerde de ene berekening. Dat werkte niet. Dan de andere berekening, maar ook daarmee loste hij de som niet op. Tien minuten lang worstelde Daniil met de vraag. Uiteindelijk stond hij moedeloos op en liep naar de keuken. Vader stond aardappels te schillen voor de bietensoep (*borscht*) die moeder maakte voor het avondeten. 'Pap, de wiskundesom lukt me weer niet', zei Daniil.

Vader volgde de jongen naar de computer en Daniil liet hem de som zien. Ook vader kwam er niet uit. 'We bidden ervoor', zei hij. 'God kan dit probleem wel aan. Hij zal je helpen.' Vader sloot zijn ogen en boog zijn hoofd. Daniil volgde zijn voorbeeld. 'Lieve God, dank U wel dat U altijd bij ons bent', bad vader. 'U weet dat Daniil deze som moet maken. We komen er niet uit, U kan alles. Help ons alstublieft. Amen.'

Vader opende zijn ogen en keek weer recht voor zich uit. Daniil deed hetzelfde. Daarna las hij de wiskundesom op het computerscherm. Nog steeds kwam hij er niet uit. Vader ging terug naar de keuken om aardappels te schillen. Vijf minuten later rende Daniil de keuken in. 'Papa, ik heb de som!', riep hij uit. Zijn vader was zo blij. 'God wil je laten zien dat Hij alle problemen op kan lossen, niet alleen in wiskunde maar Hij kan je met alles helpen', zei hij. Daniil wist dat het waar was. God kon hem overal mee helpen. Hij hoefde het Hem alleen maar te vragen.

In dit kwartaal gebruiken we de dertiende sabbatcollecte om een speciaal centrum te openen. Daar, in Daniil's woonplaats, Salekhard in Noord-Rusland, kunnen volwassenen en kinderen de God leren kennen die gebeden beantwoordt. Dank je wel dat je veel wilt geven op 29 juni!

Bidden om bescherming

Rusland, 20 april

Daniil

Daniil was zo opgewonden! Hij ging sleeën met vrienden. Hij was dol op sleeën! Op een zondagmiddag keek Daniil blij toe terwijl vader zijn slee in de achterbak van hun auto laadde. Zijn slee was niet zomaar een slee...nee, Daniil had een paarse *snow racer*. Een *snow racer* is een slee met een verhoogd zadel, een stuur en kleine ski's aan weerszijden van de slee.

Toen de slee eenmaal veilig in de achterbak stond, sprong Daniil de auto in. Vader, moeder en vier van zijn vrienden zaten er al in. Voordat ze vertrokken, boog vader zijn hoofd en bad: 'Lieve God, zegen ons alstublieft en mogen we veilig aankomen. Amen.' Na 20 minuten kwamen ze aan bij de heuvel die perfect was om te sleeën.

Andere vrienden van Daniil stonden hen al op te wachten: zij waren met oom Sergei meegereden in een andere auto. Eindelijk was het dan zover! Daniil en zijn vrienden klommen de heuvel op. Wat hadden ze het leuk! Daniil vond het heerlijk op zijn slee van de heuvel te racen. Niets was zo leuk als spelen met je vrienden. Zijn dag kon niet meer stuk!

Twee uur later hadden de kinderen het nog steeds naar hun zin. De volwassenen hadden het koud en waren moe. Ze zeiden dat het tijd was om naar huis te gaan. De kinderen stapten de twee auto's in. Daniils moeder was nog even bezig: ze wilde haar natte schoenen graag verruilen voor een droog paar. Oom Sergei werd ongeduldig. 'Wij gaan alvast en zien jullie daar wel', zei hij. 'Dan zetten we alvast wat water op en staat de thee klaar als jullie aankomen.'

Iedereen had wel zin in een kopje thee na een dag in de kou. Niet lang daarna had moeder haar schoenen verwisseld. Vijf minuten later was ze klaar om te gaan. Vader bad: 'Lieve God, zegen ons alstublieft en bescherm ons. Amen.' Ze waren nog maar net op weg toen ze iets vreselijks zagen opdoemen. Voor hen was een auto-ongeluk gebeurd. Één auto was in een sneeuwbank beland aan de kant van de weg. Een andere auto was op een rij bomen geknald.

'Is dat de auto van oom Sergei?', vroeg vader toen hij bij de auto in de sneeuwbank kwam. Vader stapte net de auto uit toen oom Sergei uit zijn auto in de sneeuwbank kroop. 'Gaat het met je?', vroeg vader meteen. Gelukkig ging het goed. Niemand in de auto was gewond. Vader belde 112 en al snel kwamen de hulpdiensten.

De hulpverleners moesten de auto openknippen die tegen de bomen was beland. Alleen zo konden ze de bestuurder helpen; hij zat opgesloten. Wat bleek nou? De andere bestuurder was dronken geweest en had op de verkeerde rijbaan gereden. Als oom Sergei niet was uitgeweken en in de sneeuwbank was beland, waren ze frontaal op elkaar gebotst. Daarna was de dronken bestuurder de controle over zijn auto verloren en was hij tegen de rij bomen beland.

Het was een wonder dat niemand gewond geraakt was, dat wist Daniil maar al te goed. Als ze vlak achter oom Sergei hadden gereden, zou de dronken bestuurder hen hebben geraakt nadat oom Sergei naar de sneeuwbank was uitgeweken. Die ellende was hun bespaard gebleven doordat zijn moeder haar schoenen moest verwisselen.

Opgelucht omhelsden Daniil en zijn vrienden elkaar. Daarna baden ze. 'Lieve God, dank U dat iedereen nog leeft en gezond is', zei vader. Nog steeds bidt Daniil voordat hij weggaat. 'Ik weet dat God naar gebeden luistert', zei Daniil. 'Ik heb met eigen ogen gezien dat Hij onze gebeden beantwoordt'.

In dit kwartaal gebruiken we de dertiende sabbatcollecte om een speciaal centrum te openen. Daar, in Daniil's woonplaats, Salekhard in Noord-Rusland, kunnen volwassenen en kinderen de God leren kennen die gebeden beantwoordt. Dank je wel dat je veel wilt geven op 29 juni!

Buitengewoon

Rusland, 27 april

Ivan

Ivan hield ervan verhalen te schrijven. Hij stond dan ook te popelen toen hij hoorde dat er een belangrijke schrijfwedstrijd zou komen. Alle kinderen uit heel Rusland mochten een verhaal schrijven over de ruimte. De winnaars zouden een kosmonaut (= *Russische astronaut*) in het echt mogen ontmoeten. Wat zou Ivan het gaaf vinden om zo'n ruimtevaarder mee te maken. Ook zag hij het wel zitten een verhaal over de ruimte te schrijven.

De wedstrijd hield Ivan een tijdlang bezig. Hij verzoon een verhaal over kosmonauten die naar een asteroïde reisden, heel ver van deze aarde. Het verhaal was wel drie kantjes lang. De titel luidde: 'Geen weg terug'. Ivan liet zijn verhaal aan vader lezen. Vader haalde er een paar spelfouten uit en hielp Ivan zijn tekst nog beter te maken. Daarna bad Ivan en vroeg God of Hij het verhaal wilde zegenen. Toen leverde hij zijn tekst in bij de wedstrijd.

Één maand ging voorbij. Twee maanden....drie maanden. Ivan wachtte en wachtte tot het verlossende berichtje zou komen dat hij de wedstrijd gewonnen had. Op een dag kreeg hij een brief dat hij gewonnen had! Binnen zijn leeftijdsgroep had hij het beste verhaal geschreven. Wat was Ivan blij! Hij wist nog dat hij ervoor gebeden had en hij was ervan overtuigd dat God zijn gebed verhoord had. Ivan werd uitgenodigd naar een kustplaats te komen. Daar zou hij de kosmonaut ontmoeten tijdens een speciale prijsuitreiking. Hij kon wel juichen!

Tot hij zag dat de prijsuitreiking op een sabbat was. Hij wist dat hij niet kon gaan. Hij wilde de sabbat houden. Tuurlijk was Ivan teleurgesteld. Had God zijn gebed niet beantwoord? Had Hij hem niet geholpen het verhaal te schrijven dat had gewonnen? Hij besloot ervoor te bidden. Hij wist dat God naar zijn gebeden luisterde. 'Hoe kan dit?', vroeg hij. 'Had de uitreiking niet op een zondag kunnen vallen of op een maandag in plaats van op de sabbat? Dan had ik kunnen gaan.'

Op de sabbat dat Ivan de kosmonaut zou ontmoeten tijdens de prijsuitreiking, zat hij in de kerk om God te eren. Nu gebeurde het dat de kosmonaut één van de winnaars miste. Hij wilde weleens zien wie die jongen was die zo goed kon schrijven. Hij besloot een bezoekje te brengen aan Zaoksky, de woonplaats van de jongen. Korte tijd later kon Ivan zijn ogen niet geloven toen de kosmonaut zijn adventistische school binnen kwam wandelen. Alle kinderen haastten zich naar de aula. De kosmonaut stond op het podium en het hoofd van de school riep Ivan naar voren. Ondertussen klaptten alle kinderen luid in hun handen en juichten oorverdovend.

De kosmonaut feliciteerde een stralende Ivan. 'Waren er maar meer creatieve mensen zoals jij', zei hij. Toen gaf hij Ivan een serie boeken over de ruimte, twee petten en een paar buttons die kosmonauten op hun ruimtepak spelden als ze in de ruimte zijn. Ivan kon zijn geluk niet op. God had zijn gebeden verhoord. Hij had niet alleen een echte kosmonaut mogen ontmoeten, alle kinderen op de adventistische school hadden de kosmonaut óók gezien. En alleen maar omdat hij God trouw was gebleven en de sabbat had gehouden. God beloonde hem omdat hij Hem gehoorzaam was geweest en op sabbat in de kerk had gezeten in plaats van naar de prijsuitreiking met de kosmonaut.

Toen Ivan eenmaal alleen was, dankte hij God voor Zijn liefde. 'Dank U dat ik leef en dat U mij dit talent heeft gegeven', bad hij.

Drie jaar geleden werd de dertiende sabbatcollecte gebruikt om Ivan's adventistische school in Zaoksky, Rusland, uit te breiden. Dank je wel dat je geld wilt geven zodat meer kinderen de God leren kennen die luistert naar al onze gebeden.

De Kerstman of Jezus

Rusland, 4 mei

Kamila

Op straat hield de elfjarige Kamila een mevrouw aan. Ze stak haar hand uit, waarop een prachtige, sappige sinaasappel lag. 'Heeft u zin in een sinaasappel?', vroeg ze. De vrouw keek verbaasd. 'Dank je wel!', zei ze. Toen ze Kamila wat beter bekeek, zag ze dat het meisje niet alleen was. Er waren nog zes kinderen en twee volwassenen. Ze hadden zich warm ingepakt. Die sabbatmiddag was het akelig koud in Lipetsk, Rusland.

De mevrouw nam de sinaasappel van Kamila over. Ze was er blij mee. Het duurde niet lang of de kerstvakantie zou beginnen en de Russen vieren de feestdagen graag met sinaasappels. 'Waar kom je vandaan?', vroeg ze. 'Ik zit bij de padvinderij in Zaoksky', antwoordde Kamila. Weer keek de vrouw verbaasd. 'Wat is dat, de padvinderij?', zei ze. 'Het is een christelijke club voor kinderen', legde Kamila uit. 'We bestuderen de Bijbel en kunnen punten verdienen door allerlei karweitjes te doen'.

De vrouw was onder de indruk. Nu zag ze dat één van de padvinders een spandoek bij zich had met de opdruk: 'Waar geloof jij in: de Kerstman, grootvadertje Vorst of Jezus?' Grootvadertje Vorst is de Russische variant op onze Kerstman. 'In wie geloof jij?', vroeg Kamila. De vrouw glimlachte: 'Ik geloof in Jezus', zei ze. 'De andere twee zijn verzonnen'. 'Dat vind ik ook!', antwoordde Kamila lachend.

Toen de vrouw zich omdraaide om verder te lopen, riep Kamila haar na: 'Fijne kerst! Mag God je zegenen!'. Toen viste een andere padvinder een sinaasappel uit de tas van een medepadvinder. Hij bood die een voorbijganger aan, een man dit keer. 'Lust u een sinaasappel?', vroeg hij. Hij kreeg hetzelfde antwoord als de vrouw bij Kamila. 'Jaa, lekker!', antwoordde de man. 'Wie ben jij?'. 'Ik ben een padvinder bij de scoutingclub in Zaoksky', liet de jongen weten. 'Wat is een padvinder?', vroeg de man.

Na zijn uitleg wees de jongen naar het spandoek: 'Waar geloof jij in: de Kerstman, grootvadertje Vorst of Jezus?'. De man lachte. 'In de Kerstman natuurlijk!', zei hij. De padvinders zagen wel dat hij een grapje maakte. Terwijl de man weg liep, wisten ze dat hij in Jezus geloofde. De jongen riep hem na: 'Fijn Kerstfeest! Mag God je zegenen!'.

Zo gaven Kamila en de andere kinderen sinaasappel na sinaasappel weg op die besneeuwde sabbatmiddag. Telkens kregen ze dezelfde vragen: 'Hoe kom je hier?', 'Wat zijn padvinders?'. Één vrouw vertelde hun dat ze in Jezus geloofde omdat Hij haar kanker genezen had. Een andere vrouw vroeg de padvinders of ze voor haar wilden bidden; ze was ziek. Een opa had hulp nodig een nummer in te toetsen op zijn telefoon. Iedereen keek verbaasd op en vond het erg leuk een sinaasappel te krijgen.

Toen alle sinaasappels op waren, gingen Kamila en de andere kinderen terug naar de adventkerk waar een Bijbelweekend werd gehouden. Voordat het weekend begon, had Kamila 48 Bijbelverzen uit haar hoofd geleerd. Het speciale weekend heette 'Pareltjes onthouden' en kwam elk jaar terug, precies tussen kerst en Nieuwjaar. Nu wist Kamila zeker dat er nog iets beters was dan het onthouden van Bijbelverzen. Dit weekend zou ze nooit vergeten; ze had sinaasappels weggegeven en kon mensen zo over Jezus vertellen.

'Aan het einde van de dag voelde ik me zo tevreden en dicht bij God!', vertelde Kamila.

Drie jaar geleden werd de dertiende sabbatcollecte gebruikt om Kamila's adventistische school in Zaoksky, Rusland, uit te breiden. Dank je wel dat je jouw geld wilt geven om het goede nieuws aan de hele wereld te vertellen.

Twee oren om te horen

Wit-Rusland, 11 mei

Ales

Hoeveel oren heb jij? Twee toch? Hoeveel oren heb je nodig? Dat is een moeilijker vraag. Natuurlijk zou een jongen of meisje ook kunnen horen met maar één oor.

In Wit-Rusland woont Ales; hij kon maar met één oor horen, het andere oor deed het niet. Ales werd een maand te vroeg geboren. Hij was veel lichter dan andere baby's. Toen hij drie maanden oud was, nam zijn moeder hem mee naar de dokter om hem te laten onderzoeken. Uit die onderzoeken bleek dat Ales doof was aan één oor.

Zijn moeder vond het zo erg. Ze werkte met dove kinderen. Ze hield net zoveel van hen als van kinderen met goed werkende oren. Toch was het even slikken voor haar dat haar eigen kind geen goede oren had.

De dokter heeft een fout gemaakt, dacht ze. Omdat ze met dove kinderen werkte, wist ze hoe ze een gehoortest moest doen. En dat deed ze bij de kleine Ales. Uit de test bleek weer dat Ales één doof oor had.

Nog steeds kon moeder het niet geloven. Ze bracht Ales naar een speciaal ziekenhuis voor kinderen met gehoorproblemen. Weer deed een dokter allerlei onderzoeken bij de jongen. Via het scherm hield moeder alles goed in de gaten. Er werd diep in Ales' oor gekeken. Één oor zag er prima uit, het andere niet. Moeder zag nu wel dat er niets aan te doen was. Ze begon te huilen.

De dokter wilde niets weten van haar tranen. 'Waarom huil je?', zei hij nors. 'Uw zoon heeft nog één oor over. Daar heeft hij genoeg aan.' Thuisgekomen, bleef moeder maar huilen. Ook sprak ze God er op aan. 'Waarom staat U het toe dat dit gebeurt?', zei ze.

Na een tijdje zette ze wat muziek aan op haar telefoon. Een prachtig geloofslied begon te spelen. Het heette, 'Nearer my God, to Thee' (*Dichter tot U, mijn God*). Als jong meisje had moeder het lied vaak genoeg gehoord. Toch beseftte ze nu pas dat God écht heel dicht bij haar was. Wat was het fijn te weten dat Hij haar niet in de steek liet. Ondanks dat bleef moeder halsstarrig; het kwam er bij haar niet in dat Ales nooit met beide oren zou horen. Ze wist dat Gods oren allebei werkten. Ze bleef tot God bidden. 'Luister alstublieft naar mij', zei ze. 'U bent overal toe in staat. Als U mijn zoon geboren liet worden met één doof oor, kunt U hem ook genezen en hem laten leven met twee werkende oren.'

Drie maanden gingen voorbij en vader was bijna jarig. Vader wilde geen taart voor zijn verjaardag. Hij wilde geen cadeautjes. Zijn enige wens was dat Ales' dove oor genezen zou worden. 'Onze zoon zal weer kunnen horen', zei hij tegen moeder. 'Dat zal Gods verjaardagscadeau aan mij zijn'. Hij en moeder baden en namen Ales mee naar het ziekenhuis voor de zoveelste gehoortest. Zolang het onderzoek duurde, moesten ze blijven staan. Moeder droeg Ales in haar armen, maar hij was loodzwaar. In plaats van de 2,5kg die hij woog, leek het voor moeder alsof ze 10kg in handen had. Na een hele tijd riep de dokter hen bij zich. Na de onderzoeken liet hij hun weten: 'Jullie zoon kan met beide oren prima horen.'

Moeder kon haar oren niet geloven. Wat was ze blij. 'God heeft een wonder verricht!', riep ze uit. Drie maanden geleden had ze de binnenkant van Ales' oren nog op een scherm gezien. Toen had ze geweten dat geen dokter Ales beter kon maken. Nu had de grootste Arts, Jezus Christus, haar jongen

genezen; zijn beide oren werkten! Vader huilde van blijdschap. Hij had zich geen beter verjaardagscadeau kunnen wensen.

Ales is nu zes jaar en zijn beide oren werken prima. Hij gebruikt zijn oren om Bijbelverzen te begrijpen. Hij gebruikt zijn oren om liedjes te leren zingen. Ooit wil hij zijn oren gebruiken om dokter te worden en andere jongens en meisjes te helpen. Hij weet dat zijn gehoor een cadeau is van God.

In dit kwartaal gebruiken we de dertiende sabbatcollecte om een speciaal centrum te bouwen in Wit-Rusland, Ales' geboorteland, waar jongeren de God kunnen leren kennen die naar gebeden luistert. Dank je wel dat je veel wilt geven op 29 juli.

Nieuwe vrienden

Oezbekistan, 18 mei

Dasha

In Oezbekistan stond Dasha na school met een paar vriendinnetjes te praten. Toen zag ze een klein meisje langs haar lopen. Iets klopte niet. Het meisje droeg een blauwe rok. Maar de rok hing niet goed. Een deel van de rok zat in haar onderbroek. Dasha riep haar: 'Hé, meisje!'. Het meisje hoorde haar niet en wandelde door.

Dasha rende het meisje achterna en trok het verfromfaaide stuk van haar rok naar beneden. Het meisje keek verbaasd. Ze was zich van geen kwaad bewust. Tot ze ontdekte dat Dasha haar enorm had geholpen door haar rok goed te doen. 'Heel erg bedankt!', zei ze.

Een paar dagen later zag Dasha het kleine meisje weer na school. Dit keer stond ze naast haar moeder. Het meisje stootte haar moeder aan en zei: 'Dat is dat meisje!'. Toen keek ze naar Dasha en zei: 'Hoi! Wil je mijn moeder ontmoeten?'

Dasha liep naar haar toe. 'Nastya vertelde me al dat ze een lief meisje had ontmoet op school', zei Nastya's moeder. 'Ze stond erop dat ik je zou ontmoeten. Wat fijn je te leren kennen!'. Dasha vond het ook leuk Nastya en haar moeder te zien. Verlegen lachte ze.

Terwijl ze zich omdraaide om naar huis te gaan, gaf Nastya's moeder haar een dikke knuffel. Daarna gaf ze haar een havermoutkoekje en een kus op haar voorhoofd. Dasha genoot van het koekje, de knuffel en de kus.

Vanaf die tijd rende Dasha naar Nastya's moeder zodra ze haar zag. Dan gaf Nastya's moeder haar altijd een knuffel en vroeg: 'Heb je een fijne dag?' Dasha werd goede vrienden met Nastya en haar moeder.

Na een tijdje vroeg Nastya's moeder haar: 'Bij wie woon je?'. 'Bij mijn oma', antwoordde Dasha. Nastya's moeder nodigde Dasha en haar oma uit om eens bij hen langs te komen. Maar oma kon geen gaatje vinden, zo druk had ze het. Voordat Dasha het beseftte, was het schooljaar voorbij en ging ze niet meer naar school.

En dus zag ze Nastya en haar moeder niet meer. Ze kon hen niet bellen; ze wist hun telefoonnummer niet. Ook stuurde oma haar de hele zomer naar haar moeder in een andere stad.

Dasha miste haar oma en ze belden iedere dag. Op een dag vertelde oma haar dat Nastya's moeder bij hen voor de deur had gestaan. En Nastya's moeder bleef dat doen, bijna dagelijks! 'Ze is zo'n lieve vrouw', zei oma.

Het schooljaar was nog maar net begonnen toen Nastya's moeder Dasha en oma uitnodigde om een heerlijke maaltijd bij hen te komen eten. Na die tijd nodigde ze hen nog veel vaker uit. 'Één maaltijd is toch veel te weinig om bij elkaar te zijn', zei ze. 'Kom elke sabbat!'

Al snel gingen Dasha en haar oma vrijwel elke sabbat naar Nastya's huis. Dasha kwam te weten dat Nastya en haar familie zevendedagsadventisten waren. Elke sabbat vereerden ze God in hun huis. Nastya's ouders waren naar de stad verhuisd om mensen over Jezus te leren.

Ook hoopten ze een adventkerk te openen. Dasha en haar oma waren de eerste bezoekers van hun thuiskerk. Toen werd oma ziek en kon ze Nastya niet meer op sabbat bezoeken. En dus ging Dasha alleen. Na verloop van weken begon ze elke dag in haar Bijbel te lezen. Ze begon elke dag te bidden

en merkte dat God haar gebeden verhoorde. Eens wilde ze echt héél graag een nieuwe jurk en ze bad en bad ervoor. En jawel, ze kreeg de jurk!

Dasha is nu 16 jaar oud en gaat elke sabbat naar de thuiskerk. De thuiskerk is inmiddels uitgebreid met nog meer jongens en meisjes. Ze hebben er zelfs een scoutingclub mee opgericht, met wel tien kinderen!

Dasha vindt het heerlijk padvinder te zijn. Ook doet ze niets liever dan God op sabbat te eren en is ze stapelgek op Nastya en haar familie. Ze wil haar hart aan Jezus geven en zich laten dopen.

In dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollecte om de eerste adventistische basisschool te openen in Oezbekistan. Dasha ontmoette Nastya en haar moeder op de openbare school. Die school praat niet over God. Met jouw geld kunnen we een adventschool openen waar kinderen over God kunnen leren.

Gaatje in je hart

Oezbekistan, 25 mei

Lera

In Oezbekistan werd Lera geboren met een gaatje in haar hart. Toen ze vier was, zei de dokter dat ze geopereerd moest worden om het gaatje te herstellen. Anders zou ze sterven. Een hartoperatie was alleen heel duur. Lera's ouders hadden zoveel geld helemaal niet. Ze wisten zich geen raad. Ook Lera's oma, die bij hen woonde, bezat zoveel geld niet. Alleen wist zij precies wat ze moest doen. Ze ging op haar knieën. 'Lieve God', bad ze, 'laat mijn kleine Lera alstublieft in leven'.

Toen hoorde een andere arts over Lera's hart. Zij was christen. Ze wist dat Lera's familie de operatie niet kon betalen. Ze vroeg wat rond en ontdekte dat een aantal vriendelijke mensen elk jaar geld doneerden voor acht kinderen uit Oezbekistan. Met dat geld konden de kinderen gratis geopereerd worden in Zuid-Korea. Ze bad dat Lera bij die acht kinderen mocht horen.

Na het gebed ging moeder naar Lera. 'Je gaat naar Zuid-Korea', liet ze haar weten. 'Ze hebben daar lekkere ijsjes. Wil je daarnaartoe?' Lera was gek op ijsjes. 'Oh jaaaaaaa', was haar antwoord. Oma wilde ook mee. Ze had genoeg geld gespaard om een vliegticket te kunnen kopen. Van de vriendelijke mensen in Zuid-Korea mocht ze niet mee. 'Alleen het kind', zeiden ze.

Met zeven andere kinderen stapte Lera aan boord van een vliegtuig en vloog naar Zuid-Korea. Ze vond het doodeng daar al die nieuwe dokters te ontmoeten. De dokters vonden het op hun beurt ook spannend Lera te zien. Ze was de kleinste en jongste van de acht kinderen. Ze konden bijna niet geloven dat zij was uitgekozen om geopereerd te worden.

'Ze is zo klein', zei één dokter. 'Waarom hebben ze haar hier naartoe gestuurd?', zei een ander. Toch beloofden ze haar dat ze er alles aan zouden doen om haar te helpen. Twee dagen na haar aankomst ontmoette Lera een vriendelijke vrouwelijke arts die haar vroeg: 'Wat is je lievelingseten?'. Dat was een makkelijke vraag. 'Ijs!', riep Lera meteen.

De dokter nam het kleine meisje mee naar de winkel en Lera koos een bolletje groen pistache-ijs. De arts kocht ook een paar ijsjes voor de andere kinderen. Lera's hartoperatie stond als laatste van de acht gepland. De operatie was gelukt, zeiden de artsen achteraf. Het gaatje was gedicht.

Twee weken later vloog Lera weer naar huis. In haar koffertje nam ze potloden mee, schriften en een fotoalbum van de tijd dat ze in Zuid-Korea was. De artsen hadden haar dat cadeau gegeven. Terug in Oezbekistan was Lera binnen een mum van tijd weer helemaal de oude. Ze werd niet ziek en kreeg geen complicaties. Ze was een gezond klein meisje.

Vader kon zijn geluk niet op. Moeder was blij. Maar oma was misschien nog wel het gelukkigst van iedereen. Elke avond riep oma haar bij zich en baden ze voor het slapengaan. De oude vrouw en het kleine meisje knielden dan samen bij het bed. Oma bad eerst: 'Dank U dat U op mijn kleindochter heeft gepast en haar heeft geholpen naar Zuid-Korea te gaan', zei ze. 'Dank U dat U haar het leven heeft gegeven'.

Daarna bad Lera: 'God, dank U voor alles! Amen'. Inmiddels is Lera een sterke, gezonde meid. Ze is een padvinder die gek is op zingen en viool speelt in de kerk. Alleen het litteken op haar borst herinnert haar nog aan het gaatje in haar hart. 'Het litteken herinnert me eraan dat God mijn leven heeft gered', zei ze. 'Zonder de operatie zou ik gestorven zijn. God heeft me zo gezegend.'

In dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollecte om de eerste adventistische basisschool te openen in Oezbekistan. Lera woont daar. Dank je wel dat je veel wilt geven op 29 juni.

In Gods handen

Georgië, 1 juni

Khachik

Hoe zit je goed op een stoel? Khachik wist het precies. Hij was een hele kleine jongen en woonde in Georgia. Toch wist hij heel goed dat zijn bips op de zitting hoorde als hij zijn ontbijt, lunch of avondeten in zijn kinderstoel at. Moeder zette hem ook altijd zo neer in zijn stoel. Maar op een dag wilde Khachik iets nieuws proberen.

Moeder had hem in zijn kinderstoel getild: ze gingen lekkere macaroni eten met zure room. Khachik was er dol op. Maar hij dacht dat het eten nóg lekkerder zou zijn als hij op de leuning van zijn stoel zat in plaats van met zijn bips op de zitting.

Khachik wurmde zich uit de stoel en ging op de leuning zitten. Die nieuwe plek stond hem wel aan. Zijn benen zaten niet meer klem onder de kleine tafel waar zijn eten op stond. Het uitzicht was ook niet verkeerd. Hij keek de kamer rond en nam een hapje macaroni met zure room.

Plotseling viel hij achterover. Moeder zag het gebeuren. Ze was in zijn buurt, maar stond te ver van hem af om hem op te vangen. Met een harde klap op zijn achterhoofd belandde Khachik op de vloer. Moeder gilte en rende naar de kleine jongen.

Een paar minuten lang bewoog Khachik niet. Zijn ogen stonden open en staarden nietszeggend voor zich uit. Moeder nam de kleine jongen in haar armen en bad. ‘Help hem, alstublieft’, zei ze. ‘God, geef mijn zoon alstublieft terug. Dit gebeurt nooit meer!’.

De tijd leek wel stil te staan. WHAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA! Ineens begon Khachik te huilen. Dat geluid deed moeder denken aan het moment dat Khachik geboren werd. De geschiedenis herhaalde zich. Khachik keek zijn moeder aan. Zijn ogen stonden normaal. Hij kon haar goed zien. Hij herinnerde zich niet wat er was gebeurd. Hij wist alleen dat zijn hoofd pijn deed.

Moeder wist heel goed wat er was gebeurd. Wat was ze bang geweest. Ze dankte God. ‘Dank U, God, dat U mijn zoon heeft opgewekt en hem het leven heeft gegeven’, bad ze. Toen belde ze de ambulance. Na aankomst constateerden de ambulancebroeders dat Khachik helemaal in orde was. Al had hij een harde klap tegen zijn hoofd gehad, het ging goed met hem. ‘We nemen hem nog even mee naar het ziekenhuis om het helemaal zeker te weten’, zei één van de broeders.

In het ziekenhuis verklaarde de arts dat Khachik kerngezond was. Hij was een vitale kleine jongen met een ietwat pijnlijk hoofd. Vanaf die dag zag moeder God met hele andere ogen. Ze begreep dat God het leven van ieder mens – Khachiks leven, haar leven, het leven van iedereen – in Zijn handen houdt. Wat is ze daar blij mee! – en Khachik natuurlijk ook! ‘Mijn leven rust in Gods handen’, zei hij.

In dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollecte om een gezondheidscentrum te bouwen in Georgia. Khachik woont daar. Dank je wel dat je veel wilt geven op 29 juni.

Cadeautje van God

Georgië, 8 juni

Alex

Toen Lana 2 jaar oud was, vroeg haar moeder wat ze wilde hebben voor nieuwjaarsdag. In het land Georgië is het heel normaal dat te vragen. In de meeste landen vragen ouders hun kleine jongens en meisjes wat ze voor kerst op hun verlanglijstje hebben staan. In Georgië, waar Lana woont, vragen ouders dat voor oud en nieuw. De kinderen wachten dan vol spanning tot nieuwjaarsdag. Dan mochten ze de ingepakte cadeautjes onder de dennenbomen in hun huis uitpakken.

‘Wat wil je hebben voor Nieuwjaar?’, vroeg moeder aan Lana. ‘Een klein broertje’, zei Lana. Moeder keek verbaasd. Lana was enig kind. Moeder vond het helemaal niet erg haar deze oud en nieuw een broertje te geven. Maar moeder wist niet zeker of ze nog een kind kon krijgen. Dat Nieuwjaar kreeg Lana geen klein broertje. Toen Lana 3 jaar was, vroeg moeder haar weer wat ze voor oud en nieuw wilde hebben. ‘Een klein broertje’, antwoordde Lana.

Het verbaasde moeder. Ze had niet gedacht dat Lana zich haar wens van vorig jaar nog herinnerde. Moeder zou haar wat graag een klein broertje voor Nieuwjaar geven. Maar ze wist niet zeker of ze nog zwanger kon raken. Ook dat Nieuwjaar kreeg Lana geen klein broertje. Toen Lana 4 jaar was, vroeg moeder haar opnieuw wat voor oud en nieuw op haar verlanglijstje stond. ‘Een klein broertje’, zei ze. Toen Lana 5 was, stelde moeder haar dezelfde vraag. Deze keer antwoordde ze: ‘Een pop’.

Van het ene op het andere moment was Lana’s verlangen naar een broertje vergeten. Nu vroeg ze om speelgoed. Moeder vergat haar wens niet. Toen Lana 9 jaar was, raakte haar moeder in verwachting. Ongelooflijk! Ze had altijd gedacht geen kinderen meer te krijgen en nu droeg ze een klein jongetje bij zich. Meteen zag ze de baby als een cadeau van God. Ze had al heel lang niet meer aan God gedacht. Nu kon ze niet wachten tot het jongetje geboren was.

Toen Lana hoorde dat ze een broertje zou krijgen, herinnerde ze zich direct dat ze dat als klein meisje het liefst met Nieuwjaar had willen krijgen. ‘Kunnen we hem Alex noemen?’, vroeg ze. ‘Alex?’, zei moeder. ‘Prima, als jij dat een mooie naam vindt. Dan noemen we hem Alex’. Op Lana’s tiende verjaardag bracht moeder de kleine Alex thuis vanuit het ziekenhuis. Lana wilde hem meteen vasthouden. Wat was ze blij. Moeder had niet de tijd gehad een taart te bakken of een cadeau te kopen voor haar verjaardag. Maar dit was véél beter dan een taart of cadeautje. Dit was zelfs nog beter dan een cadeau met oud en nieuw. Ze had een broertje!

‘Een klein broertje is veel beter dan taart’, zei ze. Alex is echt een cadeau van God. Voor zijn geboorte dacht het gezin maar weinig aan God. Tot een buurvrouw Alex zag en moeder vertelde over een adventistisch centrum voor kinderen waar de jongen kon spelen en over God zou leren. Moeder besloot het centrum met Alex te bezoeken. Zij en andere moeders bestudeerden de Bijbel met een ouderling uit de kerk terwijl hun kinderen speelden. Alex’ gezin gaat nu op sabbat naar de kerk en Lana zit bij scouting.

Moeder kan haar geluk niet op: wat is ze blij dat Alex er is. Het gezin heeft er niet alleen een zoon bij, maar ook een Vader in de hemel. Door Alex kent het hele gezin God en houden ze van Hem. ‘Ik ben een cadeautje van God’, zegt Alex.

In dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollecte om een gezondheidscentrum te openen in Georgië, waar Alex woont. Dank je wel dat je veel wilt geven op 29 juni.

Wie kent de toekomst?

Armenië, 15 juni

Yakov

In Armenië maakte oma Roza zich zorgen over de toekomst. Wat zou er morgen gebeuren? Zou ze dan nog gezond zijn? Zou haar familie veilig en gezond blijven? Zou ze veel kleinkinderen krijgen? Ze besloot op onderzoek uit te gaan. Er scheen een waarzegster te zijn die haar de toekomst kon vertellen in ruil voor geld. De waarzegster woonde een eindje bij oma Roza vandaan. Het was te ver om te lopen. Er reden geen bussen. En dus hield oma Roza een taxi aan op straat. 'Waar wilt u naartoe?', vroeg de taxichauffeur.

Oma Roza zei dat ze de waarzegster wilde bezoeken en gaf het adres. 'Waarom wil je naar die waarzegster?', vroeg de taxichauffeur. 'Alleen God weet wat er gaat gebeuren. Je kan het beter aan Hem vragen'. Oma Roza wilde meer weten over God. Christenen woonden al honderden jaren in Armenië. Armenië was zelfs het eerste land ter wereld dat het christelijke geloof in 301 na Christus erkende. Dit verhaal komt alleen uit 1964 en toen was het christendom verboden. Armenië hoorde bij de Sovjet-Unie die beweert dat God niet bestaat. Zodra mensen over God spraken of in hun Bijbel lazen, werden ze in de gevangenis gegooid.

'Ik heet Garnik', zei de taxichauffeur. 'Ga niet naar de waarzegster. Kom bij mij op bezoek. Ik zal je over God vertellen'. Oma Roza ging met Garnik mee naar thuis. Hij sloeg zijn Bijbel open en leerde haar over de God die de hemel en de aarde gemaakt heeft. Daarna nodigde hij haar uit op sabbat terug te komen. Er was geen adventkerk in het dorp, maar elke sabbat kwam een groep adventisten in zijn huis bij elkaar. Vanaf die tijd vierde oma Roza elke week de sabbat met Garnik en de andere adventisten. Terwijl ze dat deed, ontdekte ze dat God niet wil dat mensen naar waarzeggers gaan. In de Bijbel staat dat 'er bij u geen plaats mag zijn voor [...] waarzeggers, toekomstvoorspellers, wichelaars, tovenaars, bezweerders en voor hen die geesten raadplegen of doden oproepen. Want de HEER verafschuwt mensen die zulke dingen doen, en om die verfoeilijke praktijken verdrijft Hij deze volken voor u.'¹

Oma Roza las ook dat de taxichauffeur gelijk had toen hij zei dat alleen God weet wat de toekomst brengt. De Bijbel zegt: 'Wanneer men jullie vraagt om de geesten van doden te raadplegen en te luisteren naar het gefluister en gemompel van schimmen [...] ga dan alleen af op dit onderricht, op Mijn getuigenis.'² Oma Roza gaf haar hart aan God en liet zich dopen. Na die tijd was ze niet meer bang voor wat komen zou. Nee, ze legde de toekomst in Gods handen. Ze vroeg God of ze gezond mocht blijven. Ze vroeg God haar familie te beschermen. Ze vroeg God haar kleinkinderen te redden, evenals de rest van haar gezin.

Na lange tijd begon één van haar kleinzonen, Yakov, de thuiskerk van de taxichauffeur op sabbat met haar te bezoeken. Daarna liet één van haar vier dochters zich dopen. Oma Roza blijft bidden voor haar familie. Ze bad voor een toekomst waarin ze allemaal in God geloven en gered worden. Tot de Sovjet-Unie viel en Armenië een onafhankelijk land werd waarin mensen zonder problemen in God mochten geloven. Helaas stierf oma Roza een jaar later. Ze werd maar 68 jaar. God blijft haar gebeden verhoren. Haar familie kwam samen op haar begrafenis en luisterden hoe twee adventisten, die stapel waren geweest op oma Roza, over Gods liefde vertelden. Hun verhaal had impact en ze begonnen de Bijbel te bestuderen.

¹ Deuteronomium 18:10-12

² Jesaja 8:19-20

Een jaar later lieten negen leden van oma Roza's familie zich dopen; haar enige zoon, een paar van haar dochters en een heel aantal kleinkinderen, waaronder Yakov, die de thuiskerk van de taxichauffeur met haar had bezocht. Yakov begon sabbatdiensten te organiseren bij hem thuis. Aangezien steeds meer familieleden zijn huis op sabbat bezochten en zich lieten dopen, werd zijn huis te klein. Yakov moest een gebouw afhuren voor de bijeenkomsten op sabbat.

Toen oma Roza bad om een goede toekomst voor haar familie, had ze nooit kunnen denken dat God haar gebeden zo zou beantwoorden; dat Hij een adventkerk in het dorp zou stichten met hulp van haar familie. Nu komen zo'n 30 mensen elke sabbat samen in de kerk. Yakov, die inmiddels vele adventistische kerken in Armenië heeft gebouwd, kan niet wachten zijn oma Roza te zien wanneer Jezus komt. 'Wat zal ze verbaasd zijn om de uitkomst van haar gebeden', zei hij. 'De kerk is gesticht!'

In dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollecte om een evangelisatiecentrum te openen in Armenië waar gezinnen over God kunnen leren. Dank je wel dat je veel wilt geven op 29 juni.

Lente, school en de sabbat

Armenië, 22 juni

Syuzanna

Toen ze thuiskwam uit school, keek Syuzanna erg verdrietig. 'Mama, we hebben een lentevoorstelling op school', vertelde ze. Haar moeder begreep er niets van. Syuzanna was er gek op als de school iets organiseerde en ze deed altijd mee. In hun huis in Armenië gingen moeder en dochter op de bank zitten; ze moesten maar eens praten. Syuzanna zei dat haar juf op school had verteld over een speciaal programma waar de kinderen aan mee zouden doen en dat twee uur duurde. Zo zouden ze de komst van de lente vieren na een koude winter. De juf had Syuzanna de opdracht gegeven een gedicht voor te dragen van een Armeense dichter en een Armeens lied te zingen met het schoolkoor. 'Juf zei dat iedereen mee moet doen', vertelde Syuzanna. 'Maar de voorstelling is op sabbat'.

Nu begreep moeder waarom Syuzanna zo verdrietig was. Ze hield het meisje dicht tegen zich aan. 'We gaan hiervoor bidden', zei ze. 'God houdt alles in zijn handen. Het belangrijkste is dat we onze liefde voor Hem laten zien door te doen wat Hij van ons vraagt.' Syuzanna wist welke opdracht God in het vierde gebod gaf: 'Houd de Sabbat in ere als een heilige dag. Zes dagen lang kunt u werken en al uw arbeid verrichten, maar de zevende dag is de sabbat, die gewijd is aan de HEER, uw God; dan mag u niet werken'³. School en voorstellingen waren werk.

Moeder bad: 'Lieve Vader, we danken U dat U Syuzanna de kans heeft gegeven om mee te doen aan de lentevoorstelling en voor de talenten die U haar gegeven heeft. We willen uw wet houden en U trouw zijn. We vragen U of ze mee mag doen aan de voorstellingen, als dat uw wil is. Amen.' Nu was Syuzanna helemaal gekalmeerd. Ze ging naar haar kamer om haar huiswerk te maken. Die avond belde moeder de juf op en legde uit dat Syuzanna de sabbat hield en dus niet mee kon doen in de lentevoorstelling.

'Je weet dat we christenen zijn en dat de sabbat een hele belangrijke dag voor ons is', legde ze uit. 'We houden ons aan Gods geboden en God heeft ons de opdracht gegeven de sabbat te houden'. Ze vroeg de juf of de voorstelling niet verplaatst kon worden naar een andere dag. 'Nee', antwoordde de juf. 'De datum staat vast; dit is de enige dag die handig voor ons is en alle afspraken zijn al gemaakt.' Het leek een gedane zaak.

Tot de datum de volgende ochtend werd veranderd. Moeder ontdekte het als eerste toen ze inlogde bij de online chatruimte voor ouders van de school. Een moeder schreef in de chat dat ze haar kind die ochtend naar school had gebracht en dat de juf toen had gezegd dat de voorstelling van sabbat naar vrijdag was verplaatst. Meteen belde moeder de juf op om haar te bedanken. 'Dank je wel dat je de voorstelling verschoven hebt', zei ze. 'Speciaal voor jullie', antwoordde de juf. Moeder kon haar oren niet geloven. 'Ontzettend bedankt, bedankt!', juichte ze.

Toen Syuzanna thuiskwam van school, vertelde moeder haar het geweldige nieuws. Het kleine meisje danste van geluk. Stralend als de zon glimlachte ze van oor tot oor. Ze begreep hoe belangrijk het was Gods wet te houden. Ook beseftte ze maar al te goed hoeveel gebed kan doen, zo ontzettend veel! Nu kon ze evengoed meedoen aan de lentevoorstelling.

In dit kwartaal gebruiken we een deel van de dertiende sabbatcollecte om een evangelisatiecentrum te openen in Armenië waar gezinnen over de God kunnen leren die gebeden beantwoordt. Dank je wel dat je veel wilt geven op 29 juni.

³ Exodus 20:8-10

Dertiende sabbat: Daniëls dag

Armenië, 29 juni

Daniël

Hoe vult een toekomstig zendeling zijn dag, denken jullie? Vader en moeder hadden het helemaal uitgedacht voor de vierjarige Daniël in Armenië. Daniël weet precies wat hij moet doen als hij 's ochtends opstaat. Als eerste maakt hij zijn bed op en wast hij zijn gezicht. Dan leest hij een hoofdstuk uit de kinderbijbel. Hij leest nog niet zo snel, maar hij kan lezen! Daarna sport hij 5-10 minuten. Afsluitend gaat hij bij zijn vader en moeder zitten in de woonkamer om de dag te openen.

Op een ochtend trof Daniël zijn vader, die op de bank met zijn laptop in de weer was. Vader legde hem naast zich neer toen moeder de keuken uit kwam lopen. De drie knielden neer om te bidden en Daniël bad als eerste. 'Dank U dat U me een nieuwe dag heeft gegeven en dat U mij wakker heeft gemaakt', zei hij. 'Help me alstublieft een goede jongen te zijn. Help mij van U te houden.' Zittend op de bank opende moeder de kinderbijbel en las ze het verhaal voor over Jezus' kruisiging. Daniël wist niet wat hij hoorde toen ze las dat Romeinse soldaten spijkers in de handen en voeten van Jezus hadden geslagen aan het kruis. De spijkers hadden Hem enorm pijn gedaan, dat wist hij zeker. Wat had hij medelijden met Jezus.

Na de dagopening ging Daniël aan de keukentafel zitten voor het ontbijt. 'Jezus, zeg dit eten alstublieft. Amen.', bad hij. Toen smulde hij van het eten: boekweitpap, gebakken brood van zijn moeder, vanilleyoghurt en een banaan. Moeder zei dat het belangrijk was na de maaltijd te wandelen en dus poetste Daniël snel zijn tanden en ging 20 minuten met haar naar buiten. Tijdens hun wandeling praatte Daniël honderduit over zijn lievelingsonderwerp: honden. Toen Daniël niets meer wist te zeggen, vertelde moeder over haar lievelingsonderwerp: goede manieren.

'Als een jongen of meisje je pijn doet, wat doe je dan?', vroeg ze. Daniël wist niet wat ze bedoelde. 'Dan bid je tot God of Hij je wil helpen de jongen of het meisje te vergeven', zei moeder. Daniël knikte. Als hij gekwetst werd, zou hij tot God bidden. Thuis speelde Daniël met zijn auto's terwijl moeder de lunch bereidde. Daarna genoot hij van de *vareniki*, knoedels, gevuld met aardappelpuree. Nadat hij zijn tanden had gepoetst, speelde hij tot het avondeten met zijn blokken en ander speelgoed. Toen ruimde hij zijn speelgoed op en werkte zijn avondeten naar binnen. Nadat hij zijn tanden had gepoetst, ging hij met zijn moeder mee voor de koorrepetitie in de adventkerk. Daniël zong in het kinderkoor en zijn moeder begeleidde hen.

Enmaals thuis namen Daniël en zijn moeder een kijkje bij de koelkast in de keuken. Ze bestudeerden het overzicht op de koelkastdeur. Het lijstje was bedoeld om af te strepen wat Daniël per dag moest doen. 'Om 8 uur opstaan', zei ze. 'Ja, dat heb je gedaan', zei ze en ze zette een vinkje. Daniël grijnsde. 'Het bed opgemaakt', las moeder voor. *Vinkje*. 'Gesport', *vinkje*. 'In de Bijbel gelezen', *vinkje*. 'Tanden gepoetst', *vinkje*. Verder op het lijstje stond een aantal goede manieren: delen, anderen niet in de rede vallen, zijn slaapkamer opruimen en sorry zeggen als dat nodig was. Onderaan het lijstje stond, 'half 10 naar bed'. 'Hoe laat is het nu?', vroeg moeder.

Daniël keek een beetje nerveus tot moeder naar de klok wees en hem ervan verzekerde dat het nog geen bedtijd was. *Vinkje*. Daniël, moeder en vader baden om de dag te sluiten en daarna ging Daniël naar bed. Vader en moeder gebruiken het lijstje op de koelkastdeur graag: zo helpen ze Daniël goede gewoontes te ontwikkelen. Ze willen hem eraan herinneren elke dag tijd met God door te brengen. Ze willen dat hij sterk en gezond is en blijft. Ze willen dat hij van God en anderen houdt door vriendelijk, geduldig en vergevingsgezind te zijn. Het lijstje is gebaseerd op de Bijbel. Vader en moeder hopen dat

Daniël een gewilde zending wordt voor God. Daarom leren ze hem nu al deze goede gewoontes. Daniël vindt de lijst ook fijn. Hij vindt vooral de verrassing op sabbat spannend. Terwijl hij die avond in slaap sukkelde, dacht hij na over de eerstvolgende sabbat. Na zonsondergang op vrijdag zou hij met zijn neus op de koelkastdeur staan terwijl vader de vinkjes telde op het lijstje van deze week. Genoeg vinkjes betekende een prijs. Voor deze week had hij al bedacht wat hij graag wilde hebben: een pluchen hond.

Een deel van de opbrengst deze dertiende sabbat gebruiken we om een evangelisatiecentrum te openen waar gezinnen in Armenië over God kunnen leren. Jullie geld helpt ook bij vier andere projecten in de Euro-Aziatische Divisie: een jeugdcentrum in Minsk, Belarus; een gezondheidscentrum in Tskaltubo, Georgië; een ontmoetingscentrum waar mensen God kunnen leren kennen in Salekhard, Rusland; en een basisschool in Tashkent, Oezbekistan. Dank je wel dat je zoveel wilt geven om het goede nieuws te verspreiden door de Euro-Aziatische Divisie.